

LUKU 2

JUMALAN OLEMUS

KOSKA ihmisen korkein mahdollinen käsitys Jumalasta sisältyy ihmisperäiseen ideaan ja ihanteeseen alkuperäisestä ja infiniittisestä persoonallisuudesta, on luvallista ja saattaa osoittautua hyödylliseksi tarkastella tiettyjä jumalallisen olemuksen ominaispiirteitä, joista muodostuu Jumaluuden luonne. Jumalan olemus on ymmärrettävissä parhaiten sen Isää koskevan ilmoituksen avulla, jonka Nebadonin Mikael toi julki moninaisissa opetuksissaan ja kuolevaisen lihallisessa hahmossa elämänsä suurenmoisen elämän muodossa. Jumalallinen olemus on myös paremmin ihmisen ymmärrettävissä, jos hän pitää itseään Jumalan lapsena ja katsoo ylös Paratiisin-Luojaan todellisena hengellisenä Isänä.

Jumalan olemusta voidaan tutkia korkeimpien ideoiden paljastuksena, jumalalliset ominaisuudet voidaan nähdä ylivertaisten ihanteitten kuvaukseksi, mutta valaisevin ja hengellisesti rakentavin kaikista jumalallisen olemuksen julkituonneista on löydettävissä Jeesus Nasaretilaisen uskonnollisen elämän ymmärtämisestä, sekä ennen hänen saavuttamaansa täyttä jumaluutensa tiedostamista että sen jälkeen. Mikäli Mikaelin inkarnoituneena elämä elämä otetaan taustaksi ilmoitukselle, joka ihmiselle on esitetty Jumalasta, voimme pyrkiä pukemaan ihmisperäisiksi sanasymboleiksi tiettyjä ideoita ja ihanteita, jotka koskevat jumalallista olemusta ja jotka kenties tuovat lisävalaistusta ja yhtenäisyyttä ihmisten käsitykseen Universaalisen Isän olemuksesta ja persoonallisuuden luonteesta.

Kaikissa ponnistuksissamme ihmisen jumalakäsityksen laajentamiseksi ja hengellistämiseksi meitä haittaa tavattomasti se, että kuolevaisen mielen kapasiteetti on varsin rajallinen. Tehtävämme suorittamista vaikeuttavat vakavasti myös kielelliset rajoittuneisuudet ja sellaisen aineiston vähäisyys, jota voidaan käyttää havainnollistus- tai vertailutarkoituksissa pyrkiessämme ihmisen finiittiselle kuolevaisen mielelle kuvaamaan jumalallisia arvoja ja esittelemään

hengellisiä merkityksiä. Kaikki ponnistelumme ihmisen jumalakäsityksen laajentamiseksi olisivat kutakuinkin turhia, ellei olisi totta, että kuolevaisen mieli on Universaalisen Isän lahjaksi antaman Suuntaajan asuinpaikka ja että tämä mieli on Luoja-Pojan Totuuden Hengen läpäisemä. Luottaessani näin ollen siihen, että näiden jumalallisten henkien läsnäolo ihmissydämessä on avuksi jumalakäsityksen laajentamisessa, ryhdyn ilomielin toteuttamaan saamaani tehtävää, jonka mukaan minun on pyrittävä luomaan ihmismielelle entistä laajempi kuva Jumalan olemuksesta.

1. JUMALAN INFINIITTISYYS

"Koskettamalla Infiniittistä me emme häntä löydä. Jumalalliset jalansijat eivät ole tunnetut." "Hänen ymmärryksensä on loputon ja hänen suuruutensa on mittaamaton." Isän läsnäolon sokaiseva valkeus on niin suuri, että vähäisille luoduilleen hän näyttää "asuvan läpätunkemattomassa pimeydessä". Tutkimattomia eivät ole vain hänen ajatuksensa ja suunnitelmansa, vaan "hän tekee" myös "suuria ja ihmeellisiä tekoja, määrättömästi". "Jumala on

[sivu 34]

suuri; me emme häntä ymmärrä, eikä hänen vuosiensa määrää saa kukaan selville." "Asuisiko Jumala todellakin maan päällä? Katso, taivas (universumi) ja taivaitten taivas (universumien universumi) eivät voi häntä itseensä sisällyttää." "Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja hänen tiensä löytymättömissä!"

"On vain yksi Jumala, infiniittinen Isä, joka on myös uskollinen Luoja." "Jumalallinen Luoja on myös Universaalinen Säättäjä, sielujen alkulähde ja määränpää. Hän on Korkein Sielu, Alkuperäinen Mieli ja koko luomistyön Rajaton Henki." "Suuri Valvoja ei tee yhtäkään virhettä. Hän on häikäisevä majesteettisuudessa ja kunniaassa." "Luoja Jumala on kokonaan vailla pelkoa ja vihollisuutta. Hän on kuolematon, ikuinen, itsestään olemassa oleva, jumalallinen ja antelias." "Kuinka puhdas ja kaunis, kuinka syvä ja mittaamaton onkaan kaiken olevaisen ylivertainen Alkuisä!" "Infiniittinen on ylivertainen siinä, että

hän antaa itsensä ihmisille. Hän on alku ja loppu, jokaisen hyvän ja täydellisen tarkoituksiperän Isä." "Jumalalle on kaikki mahdollista; iankaikkinen Luoja on aiheuttajien aiheuttaja."

Isän ikuisen ja universaalisen persoonallisuuden häkellyttävien ilmentymien infiniittisyydestä huolimatta hän on ehdottomasti itsestään tietoinen sekä infiniittisyytensä että ikuisuutensa osalta; täysin hän niin ikään tietää täydellisyytensä ja voimansa. Hän on maailmankaikkeuden ainoa olento -- hänen jumalallisia rinnakkaisolentojaan lukuun ottamatta -- jonka kokemukseen kuuluu täydellinen, oikea ja kaiken kattava arvio omasta minuudestaan.

Isä täyttää jatkuvasti ja erehtymättömästi tarpeen erilaistaa sitä, mitä hän itseltään vaatii, sitä mukaa kuin tämä tarve ajasta toiseen hänen kokonaisuniversuminsa eri osissa muuttuu. Suuri Jumala tuntee itsensä ja ymmärtää itseään; hän on infiniittisesti itsestään tietoinen kaikkien täydellisyytensä alkuperäisten attribuuttien suhteen. Jumala ei ole kosminen sattuma; ei hän myöskään ole universumikokeilija. Universumien Hallitsijat saattavat ryhtyä ennalta arvaamattomiin hankkeisiin; Konstellaation-Isät saattavat kokeilla; järjestelmien päälliköt saattavat harjoitella; mutta Universaalinen Isä näkee lopun alusta, ja hänen jumalallinen suunnitelmansa ja ikuinen tarkoituksensa kattavat ja sisältävät itse asiassa hänen kaikkien alaistensa kaikki kokeilut ja tulokseltaan epävarmat hankkeet jokaisessa maailmassa, järjestelmässä ja konstellaatiossa hänen valtavien toimipiiriensä jokaisessa universumissa.

Jumalalle ei mikään ole uutta, eikä mikään kosminen tapahtuma tule hänelle koskaan yllätyksenä; hän asuu ikuisuuden kehällä. Hänelle ei ole päivien alkua eikä loppua. Jumalan kannalta ei menneisyyttä, nykyisyyttä eikä tulevaisuutta ole olemassa; kaikki aika on läsnä joka hetki. Hän on suuri ja ainoa MINÄ OLEN.

Universaalinen Isä on kaikkien attribuuttiensa osalta absoluuttisesti ja varauksettomasti infiniittinen. Ja tämä tosiasia, itsessään ja sinänsä, sulkee hänet automaattisesti finiittisten, aineellisten olentojen ja muiden alempiarvoisten älyllisten luotujen kanssa tapahtuvan kaiken suoran persoonallisen yhteydenpidon ulkopuolelle.

Ja kaikki tämä tekee välttämättömäksi sellaiset yhteys- ja yhteydenpitojärjestelyt hänen moninaisten luotujensa kanssa, jotka on ensiksikin järjestetty Jumalan

Paratiisin-Poikien persoonallisuuksissa. Nämä, vaikka ovatkin jumalallisuuden osalta täydellisiä, pukeutuvat silti usein myös planetaaristen ihmisrotujen verta ja lihaa olevaan hahmoon, ja heistä tulee yksi teistä ja yksi teidän joukossanne. Näin, jos niin voidaan sanoa, Jumalasta tulee ihminen, kuten tapahtui Mikaelin lahjoittautumisessa, Mikaelin, jota kutsuttiin milloin Jumalan Pojaksi, milloin Ihmisen Pojaksi. Ja toiseksi, olemassa ovat Äärettömän Hengen persoonallisuudet, serafijoukkojen ja taivaan muiden älyllisten olentojen erilaiset ryhmät, jotka tulevat lähelle aineellisia, alempaa alkuperää olevia olentoja ja jotka niin monin tavoin huolehtivat heistä ja palvelevat heitä. Ja kolmanneksi, on olemassa persoonattomia Salaperäisiä Opastajia, Ajatuksensuuntaajia. Ajatuksensuuntaajat ovat itsensä suuren Jumalan antama todellinen lahja. Ne lähetetään Urantian ihmisten kaltaisten olentojen sisimpään, ja ne lähetetään asiasta mitään ilmoittamatta tai asiaa selittämättä. Loputtoman

[sivu 35]

runsaslukuisina ne laskeutuvat kunnian korkeuksista kaunistamaan ja pitämään asuinsijanaan niiden kuolevaisten vaatimatonta mieltä, joilla on kykyä Jumalan tuntemiseen tai ainakin siihen potentiaali.

Näillä ja monilla muilla tavoilla, tavoilla, jotka ovat teille tuntemattomia ja tavoilla, jotka perin juurin menevät äärellisen käsityskyvyn tuolle puolen, Paratiisin-Isä alentaa ja muutoin muuntaa, vähentää ja lieventää rakastavasti ja auliisti omaa infiniittisyyttään, jotta hän kykenisi pääsemään lähemmäksi luotujen lastensa äärellistä mieltä. Ja näin, toinen toistaan seuraavilla persoonallisuuden distribuutioilla, jotka kerta kerralta ovat yhä vähemmän absoluuttisia, käy infiniittiselle Isälle mahdolliseksi päästä läheiseen yhteyteen hänen kaukaisuuteen ulottuvan universuminsa monilukuisten maailmojen erilaisten älyllisten olentojen kanssa.

Kaiken tämän hän on tehnyt, kaikkea tätä hän tekee tälläkin hetkellä ja on ajasta aikaan tekevä ilman, että hän vähäisimmässäkään määrin vähentää oman infiniittisyytensä, ikuisuutensa ja ensisijaisuutensa tosiasiaa ja todellisuutta. Nämä asiat ovat absoluuttisen tosia, niiden käsittämisen vaikeudesta ja siitä mysteeristä huolimatta, johon ne on verhottu, tai huolimatta siitä, että niiden täydellinen ymmärtäminen on mahdotonta sellaisille olennoille, jollaisia asuu Urantialla.

Jo pelkästään siksi, että Ensimmäinen Isä on suunnitelmiansa osalta infiniittinen ja tarkoituseriensä osalta ikuinen, on mahdotonta yhdenkään finiittisen olennon koskaan kokonaan tajuta tai käsittää näitä jumalallisia suunnitelmia ja tarkoituseriä. Kuolevainen ihminen voi välähdyksittäin nähdä Isän tarkoitukset vain silloin tällöin ja siellä täällä, sitä mukaa kun ne paljastuvat suhteessa luodun ylösnousemusjärjestelmän toteutumiseen sen toinen toistaan seuraavilla tasoilla universumissa tapahtuvan etenemisen myötä. Vaikka ihminen ei voikaan käsittää infiniittisyyden merkitystä, infiniittinen Isä sitä vastoin mitä varmimmin ymmärtää viimeiseen asti ja sulkee rakastavasti syliinsä kaikkien universumien kaikkien lastensa koko finiittisyyden.

Isä jakaa jumalallisuuden ja ikuisuuden Paratiisin monilukuisten korkeampien olentojen kanssa, mutta me kysymme, jakaako infiniittisyyttä ja siitä johtuvaa universaalista ensisijaisuutta täysimääräisesti kukaan muu kuin hänen Paratiisin-Kolminaisuuteen kuuluvat tasavertaiset kumppaninsa. Persoonallisuuden infiniittisyyden täytyy pakostakin kattaa persoonallisuuden koko finiittisyys; tästä johtuu sen opetuksen totuudellisuus -- kirjaimellinen totuus --, joka julistaa: "Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme." Se Universaalisen Isän puhtaan Jumaluuden osanen, joka on kuolevaisen ihmisen sisimmässä, *on* osa Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen, Isien Isän, infiniittisyyttä.

2. ISÄN IKUINEN TÄYDELLISYYS

Jo muinaiset profeettanne ymmärsivät, että Universaalisen Isän olemus on ikuinen, koskaan alkamaton, koskaan päättymätön, kehämäinen. Jumala on konkreettisesti ja ikuisesti läsnä universumien universumissaan. Hän on läsnä nykyhetkessä koko absoluuttisella majesteettisuudellaan ja ikuisella suuruudellaan. "Isällä on itsessään elämää, ja tämä elämä on ikuista elämää." Nimenomaan Isä on kautta ikuisten aikakausien ollut se, joka "antaa kaikille elämän". Jumalallisessa eheydessä on ääretöntä täydellisyyttä. "Minä olen Herra; minä en muutu." Tietomme universumien universumista ei paljasta vain sitä, että hän on valkeuksien Isä, vaan myös sen, ettei hänen planeettainvälisten asioiden hoidossaan "ole muuttuvaisuutta eikä muutoksen häivää". Hän "ilmoittaa lopun alusta asti". Hän sanoo: "Minun päätökseni pitää; minä teen kaiken mieleni

mukaan" "iankaikkisen tarkoitukseni mukaan, jonka toin julki Pojassani." Näin ollen Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen suunnitelmat ja tarkoitukset ovat niin kuin hän itse: ikuisia, täydellisiä ja iäti muuttumattomia.

Isän päätöksissä ilmenee täysimääräinen lopullisuus ja täydellinen kaikenkattavuus. "Mitä tahansa Jumala tekee, se on oleva ikuisesti; mitään siihen ei voi lisätä, mitään siitä ei voi poistaa."

[sivu 36]

Universaalinen Isä ei kadu viisautta ja täydellisyyttä ilmentäviä alkuperäisiä tarkoituksiaan. Hänen suunnitelmansa ovat vakaat, hänen päätöksensä on peruuttamaton, samalla kun hänen tekonsa ovat jumalallisia ja erehtymättömiä. "Tuhat vuotta on hänen silmissään niin kuin eilinen päivä, joka meni ohitse, ja niin kuin öinen vartiohetki." Jumaluuden täydellisyys ja ikuisuuden valtavuus ovat ikiajat kuolevaisen ihmisen rajoittuneen mielen täyden ymmärryksen tuolla puolen.

Muuttumattoman Jumalan reaktiot hänen toteuttaessaan ikuista tarkoitustaan saattavat näyttää vaihtelevan hänen luotujen älyllisten olentojensa muuttuvien asenteiden ja vaihtuvien mielialojen mukaan. Toisin sanoen, ne saattavat näennäisesti ja pinnallisesti katsottuina vaihdella, mutta pohjimmiltaan kaikkien ulkoisten ilmiöiden takana on silti läsnä muuttumaton tarkoitus, ikuisen Jumalan ikuinen suunnitelma.

Kaukana universumeissa täydellisyys on väistämättä suhteellinen termi, mutta keskusuniversumissa ja eritoten Paratiisissa täydellisyys on laimentamatonta; tietyillä osa-alueilla se on jopa absoluuttista. Ilmiöt, joissa tulee esiin Kolminaisuus, muuntavat jumalallisen täydellisyyden ilmenemistä, mutta ne eivät sitä kavenna.

Jumalan alkuperäinen täydellisyys on, ei suinkaan oletettua vanhurskautta, vaan paremminkin hänen jumalalliseen olemukseensa luonnostaan kuuluvaa hyvyden täydellisyyttä. Hän on lopullinen, tyhjentävä ja täydellinen. Hänen vanhurskaan luonteensa kauneudesta ja täydellisyydestä ei puutu yhtään mitään. Ja koko avaruuden maailmojen elävien olentojen järjestelmä on olemassa vain sitä

jumalallista tarkoitusta varten, että kaikki tahdolliset luodut viedään siihen ylevään määränpäähän, että he kokevat jakavansa Isän paratiisillisen täydellisyyden. Jumala ei ole itsekeskeinen eikä itseensä pitäytyvä. Hän ei koskaan lakkaa lahjoittamasta itseään valtavan universumien universumin kaikille tiedostaville luoduille.

Jumala on ikuisesti ja infiniittisesti täydellinen. Hän ei henkilökohtaisesti voi tuntea epätäydellisyyttä omana kokemuksenaan, mutta hän jakaa Paratiisin kaikkien Luoja-Poikien evolutionaaristen universumien kaikkien eteenpäin ponnistelevien luotujen tietoisuuden koko epätäydellisyyden kokemuksesta. Täydellisyyttä olevan Jumalan persoonallinen ja vapauttava kosketus valloittaa sydämet ja kytkee virtapiiriinsä kaikkien niiden kuolevaisten luotujen olemuksen, jotka ovat nousseet sellaisille universumitasoille, että he osaavat erottaa moraaliset kysymykset. Tällä tavalla, samoin kuin jumalallisen läsnäolevan ylläpitämin yhteyksin, Universaalinen Isä aktuaalisesti osallistuu koko maailmankaikkeuden jokaisen moraalisesti olennon kehittyvän elämänvaiheen aikana saatavaan kokemukseen kypsymättömyydestä ja epätäydellisyydestä.

Inhimilliset rajoittuneisuudet -- potentiaalinen paha -- eivät ole jumalallisen olemuksen osa, mutta kuolevaisen kokemus pahasta ja kaikki ihmisen suhteet siihen ovat tietenkin osa Jumalan alati laajenevaa todellistumista ajallisuuden lapsissa -- moraalisesti vastuun omaavissa luoduissa -- jotka itse kukin Paratiisista peräisin oleva Luoja-Poika on luonut tai kehittänyt.

3. OIKEUDENMUKAISUUS JA VANHURSKAUS

Jumala on vanhurskas, siksi hän on oikeudenmukainen. "Herra on oikeamielinen kaikissa teoissaan." "'Ilman aihetta en ole tehnyt mitään tekemääni', sanoo Herra." "Herran tuomiot ovat oikeita ja oikeamielisiä yhtä kaikki."

Universaalisen Isän oikeudenmukaisuuteen eivät hänen luotunsa voi teoin eivätkä tekemisin vaikuttaa, "sillä mitään pahuutta ei Herrassa Jumalassamme ole, ei suosimista, ei lahjottavuutta".

Kuinka turhaa onkaan esittää tällaiselle Jumalalle lapsekkaita vetoamuksia, jotta hän muuttaisi muuttamattomia säädöksiään voidaksemme välttyä niiltä oikeudenmukaisilta seuraamuksilta, joiden syynä on se, että hänen viisaat

[sivu 37]

luonnonlakinsa ja oikeamieliset hengelliset päätöksensä vaikuttavat! "Älkää eksykö; Jumalaa ei pilkata, koska mitä ikinä ihminen kylvääkin, sitä hän myös niittää." On totta, että tätä jumalallista oikeudenmukaisuutta lieventää aina armo, silloinkin kun oikeus toteutuu pahanteon satoa korjattaessa. Infiniittinen viisaus on se ikuinen välitystuomari, joka määrää, missä mitassa oikeutta ja armoa kulloiseenkin tilanteeseen sovelletaan. Suurin rangaistus (todellisuudessa väistämätön seuraus) vääryydestä ja tahallisesta kapinoinnista Jumalan hallintoa vastaan on olemassaolon menettäminen tämän hallinnon yksilöllisenä alamaisena. Lopullinen tulos täysimittaisesta synnistä on yksilön hävittäminen. Tällaiset syntiin samastuneet yksilöt ovat viime kädessä itse tuhonneet itsensä muuttamalla pahuuteen antautumisensa kautta täysin epätodellisiksi. Sellaisen luodun tosiasiallinen katoaminen viipyy aina kuitenkin siihen asti kunnes kyseisen universumin voimassa oleva oikeudenkäyttötapa on tullut kaikilta kohdin täytetyksi.

Olemassaolon päättymisestä säädetään tavallisesti asianomaisen maailman tai asianomaisten maailmojen tuomiokautisella tai aikakautisella tuomiolla. Urantian tapaisessa maailmassa se tapahtuu planetaarisen tuomiokauden lopulla. Tällaisissa tilanteissa olemassaolon lakkauttamista koskevan asian käsittelyyn osallistuvat tasavertaisina kaikki oikeudenkäyttötribunaalit, niin että siinä ovat mukana asianomaisen planeetan neuvosto, Luoja-Pojan oikeusistuimet ja lopulta Päivien Muinaisten tuomioistuimet. Yksilön hävittämistä koskeva valtuutus on lähtöisin superuniversumin korkeimmista oikeuksista sen jälkeen, kun väärintekijän asuinsfääriltä peräisin olevalle syytteelle on saatu katkeamaton vahvistus. Kun hävitystuomio on korkeimmassa asteessa vahvistettu, se pannaan täytäntöön niiden tuomareiden välittömin toimenpitein, jotka asuvat superuniversumin päämajassa ja toimivat sieltä käsin.

Kun tämä tuomio on lopullisesti vahvistettu, syntiin samastunut olento on yhdessä hetkessä kuin häntä ei olisi koskaan ollutkaan. Sellaisesta kohtalosta ei ole kuolleistaheräämistä. Se on ikuinen ja iäinen. Ajallisuuteen kuuluvat

muutokset ja avaruudessa ilmenevät muodonmuutokset vapauttavat identiteetin omanneet elävät energiatekijät niiksi kosmisiksi potentiaaleiksi, joista ne kerran ilmaantuivat. Mitä tulee pahantekijän persoonallisuuteen, niin siltä riistetään jatkuvuuden taannut elämän ylläpitoväline luodun jätettyä tekemättä ne valinnat ja lopulliset päätökset, jotka olisivat taanneet iäisen elämän. Kun persoonallisuuteen liittyneen mielen jatkuva synnin syleily huipentuu täydelliseen samastumiseen pahuuden kanssa, silloin tällainen erillinen persoonallisuus elämän sammuttamisen jälkeen, kosmisen hajoamisen jälkeen, absorboituu luomakunnan ylisieluun ja siitä tulee osa Korkeimman Olennon kehittyvää kokemusta. Koskaan se ei enää ilmaannu persoonallisuudeksi. Sen yksilöllisyys on oleva ikään kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan. Kun kysymys on persoonallisuudesta, jonka sisimmässä on Suuntaaja, siinä tapauksessa kokemusperäiset hengelliset arvot säilyvät jatkuvasti elävän Suuntaajan reaalisuudessa.

Maailmankaikkeuden jokaisessa todellisuuden aktuaalisten tasojen välisessä kilpailutilanteessa on korkeampaa tasoa edustava persoonallisuus lopulta saava voiton alemman tason persoonallisuudesta. Tämä universumiristiriidan väistämätön lopputulos kuuluu olennaisesti siihen tosiasiaan, että kvaliteetin jumalallisuus vastaa sitä, missä määrin itse kukin tahdollinen olento on todellinen tai aktuaalinen. Täysimääräinen pahuus, täydellinen erhe, tahallinen synty ja loputon synnillisuus ovat luonnostaan ja automaattisesti yhtä kuin itsemurha. Tällaiset kosmista epätodellisuutta osoittavat asenteet voivat armeliaisuuteen perustuvasta suvaitsevuudesta johtuen säilyä maailmankaikkeudessa vain väliaikaisesti, sillä aikaa kun odotetaan, mihin toimenpiteeseen oikeudenmukaista asioiden käsittelyä edustavien universumitribunaalien oikeudenmukaisuuden määrittelevät ja kohtuuden löytävät mekanismit ryhtyvät.

Luoja-Poikien harjoittama vallankäyttö paikallisuniverseissa on vallankäyttöä, jonka sisältönä on luominen ja hengellistäminen. Nämä Pojat ottavat asiakseen kuolevaisten asteittain

[sivu 38]

etenevän ylösnousemuksesta koskevan paratiisillisen suunnitelman tehokkaan toteuttamisen, kapinallisten ja väärinajattelijoiden rehabilitoinnin, mutta kun kaikki tällaiset rakastavat ponnistukset lopullisesti ja iäksi torjutaan, niin

lopullinen yksilön hävittämistä koskeva säädös pannaan täytäntöön Päivien Muinaisten tuomiovallan alaisuudessa toimivien voimien toimesta.

4. JUMALALLINEN ARMO

Armo on yksinkertaisesti sanottuna sellaisen viisauden lieventämää oikeutta, joka kasvaa tiedon täydellisyydestä ja finiittisten luotujen luonnollisten heikkouksien ja ympäristön aiheuttamien vajavaisuuksien täysimääräisestä tuntemisesta.

"Jumalamme on täynnä sääliväisyyttä, hän on laupias, pitkämielinen ja armossaan ylitsevuotava." Niinpä "jokainen, joka kutsuu avukseen Herraa, on pelastuva", "sillä Herra antaa anteeksi runsain mitoin". "Herran armo kestää iankaikkisesta iankaikkiseen"; totisesti "hänen armonsa kestää ikuisesti". "Minä olen Herra, joka harjoittaa laupeutta, oikeudenmukaisuutta ja oikeamielisyyttä maan päällä, sillä niistä minä iloitsen." "Minun mieleni mukaista ei ole tuottaa tuskaa tai tehdä ihmisenlasta murheelliseksi", sillä minä olen "laupeudentekojen Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala."

Jumala on luonnostaan hyvä, luontaisesti sääliväinen ja ikuisesti armelias. Eikä koskaan ole välttämätöntä käyttää Isää kohtaan mitään painostusta, jotta hänen laupeutensa tulisi esille. Muuta ei tarvita kuin luodun tarve, jotta Isän hellä armollisuus ja pelastava laupeus virtaavat täysimääräisinä. Koska Jumala tietää kaiken lapsistaan, hänen on helppo antaa anteeksi. Mitä paremmin ihminen tuntee lähimmäisensä, sitä helpompi on antaa hänelle anteeksi, jopa rakastaa häntä.

Vain infiniittistä viisautta kuvastava arvostelukyky tekee oikeamieliselle Jumalalle mahdolliseksi jakaa oikeutta ja armoa samanaikaisesti ja missä tahansa maailmankaikkeuden tilanteessa. Taivaallista Isää eivät koskaan raasta keskenään ristiriidassa olevat asenteet hänen omia universumilapsiaan kohtaan. Jumala ei koskaan ole asenteellisten vastakkainasettelujen uhri. Jumalan kaikentietävyys ohjaa erehtymättömästi hänen vapaata tahtoaan valitsemaan sellaisen universumikäyttäytymisen, joka tyydyttää täydellisesti, samanaikaisesti ja

tasapuolisesti hänen kaikkien jumalallisten attribuuttiensa vaatimukset ja hänen ikuista olemustaan luonnehtivat infiniittiset laatumääritteet.

Armo on hyvyyden ja rakkauden luonnollinen ja väistämätön jälkeläinen. Rakastavan Isän hyvyys ei mitenkään voisi kieltää viisasta armon osoittamista hänen universumilastensa jokaisen ryhmän jokaiselle jäsenelle. Ikuinen oikeudenmukaisuus ja jumalallinen armo muodostavat yhdessä sen, mitä ihmisen kokemuksessa kutsuttaisiin *kohtuullisuudeksi*.

Jumalallinen armo edustaa menetelmää, jolla kohtuullisuus tulee huomioon otetuksi täydellisyiden ja epätäydellisyiden universumitasoja yhteen sovitettaessa. Armo on Korkeimmuuteen kuuluvaa oikeudenmukaisuutta sovellettuna kehittyvän finiittisen olennon tilanteisiin, iäisyteen kuuluvaa oikeamielisyyttä muunnettuna siten, että se turvaa ajallisuudessa elävien lasten hyvinvoinnin maailmankaikkeudessa ja heidän korkeimmat intressinsä. Armo ei ole rikkomus oikeudenmukaisuutta vastaan, vaan paremminkin se on ymmärtäväinen tulkinta korkeimman oikeudenmukaisuuden vaatimuksista, siten kuin sitä sovelletaan kohtuutta noudattaen alisteisiin hengellisiin olentoihin ja kehittyvien universumien aineellisiin luotuihin. Armo on Paratiisin-Kolminaisuuden oikeudenmukaisuutta, jota osoitetaan viisaasti ja rakastavasti ajallisuuden ja avaruuden luomakuntien moninaisille älyllisille olennoille, sellaisena, millaiseksi jumalallinen viisaus on sen muovannut ja Universaalisen Isän ja kaikkien hänen rinnakkaisten Luojiensa kaikkietävä mieli ja suvereeni vapaa tahto on sen määritellyt.

5. JUMALAN RAKKAUS

"Jumala on rakkaus", siksi hänen ainoa persoonallinen asenteensa maailmankaikkeuden asioita kohtaan on aina jumalallista kiintymystä osoittava reaktio. Isä rakastaa meitä kylliksi

lahjoittaakseen oman elämänsä meille. "Hän antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvällekin ja lähettää sateen oikeamielisille ja väärämielisille."

On väärin ajatella Jumalasta, että hänet olisi hänen Poikiensa antamien uhrien vuoksi tai hänen alaistensa luotujen esittämien esirukousten voimin suostuteltu rakastamaan lapsiaan, "sillä Isä itse rakastaa sinua". Isällisestä hellyydestään Jumala lähettää ihmeelliset Suuntaajat asumaan ihmismielissä. Jumalan rakkaus on universaalista; "jokainen, joka haluaa, saa tulla". Hän haluaisi "kaikkien ihmisten pelastuvan sillä, että he saavat tietää totuuden". Hän "ei halua, että kukaan menehtyisi".

Luojat ovat ensimmäisinä yrittämässä pelastaa ihmistä jumalallisten lakien typerien rikkomusten tuhoisilta seuraamuksilta. Jumalan rakkaus on luonteeltaan isällistä hellyyttä. Sen vuoksi hän kyllä toisinaan "kurittaa meitä oman etumme nimissä, jotta me tulisimme osallisiksi hänen pyhyydestään". Kovimpienkin koettelemustesi hetkinä muista, että "kaikissa koettelemuksissamme hän kärsii kanssamme".

Jumala on jumalallisen hyvä synnintekijöille. Kun kapinalliset palaavat vanhurskauteen, heidät otetaan armollisesti vastaan, "sillä Jumalamme antaa anteeksi runsain mitoin". "Minä olen se, joka pyyhkii pois rikkomuksenne itseni tähden, enkä minä syntejänne muistele." "Katso, minkä määrän rakkautta Isä on lahjoittanut meille, jotta meitä kutsuttaisiin Jumalan pojiksi."

Loppujen lopuksi, suurin todiste Jumalan hyvydestä ja suurin syy rakastaa häntä on Isän antama, sisimmässänne oleva lahja, Ajatuksensuuntaaja, joka kärsivällisesti odottaa hetkeä, jolloin teistä molemmista tehdään ikuisiksi ajoiksi yksi. Vaikk'et voi etsimällä löytää Jumalaa, niin jos suostut sisimmässäs olevan hengen johdatukseen, saat erehtymätöntä opastusta, askel askeleelta, elämä elämältä, universumista toiseen, aikakaudesta aikakauteen, kunnes lopulta seisot Universaalisen Isän paratiisillisen persoonallisuuden edessä.

Kuinka järjetöntä onkaan, ettet palvoisi Jumalaa siksi, että ihmisluonteen rajoitukset ja aineellisen olemuksesi puutteet tekevät mahdottomaksi sinun nähdä häntä. Itsesi ja Jumalan välillä on ylitettävänä hirvittävä etäisyys (fyysinen avaruus). Niin ikään välillänne on ylitettävänä suuri hengellisen eroavaisuuden kuilu, mutta kaikesta siitä huolimatta, mikä fyysisessä ja hengellisessä mielessä

erottaa sinut Jumalan paratiisillisesta persoonallisesta läsnäolosta, pysähdy silti pohtimaan sitä juhlallista tosiasiaa, että Jumala elää sisimmässäsi; hän on omalla tavallaan jo rakentanut sillan kuilun yli. Hän on lähettänyt itseään -- henkensä -- elämään sinussa ja uurastamaan kanssasi edetessäsi ikuista universumikulkuasi.

Minusta on helppoa ja mieluista palvoa sellaista, joka on niin suuri ja samalla niin hellästi omistautunut omien alhaissyntyisten luotujensa ylöspäin kannustavaan hoivaamiseen. Rakastan luontaisesti sellaista, joka on näin voimallinen luomistyössä ja sen valvonnassa ja joka kuitenkin on niin täydellinen hyvydessä ja niin uskollinen meitä jatkuvasti ympäröivässä rakastavassa hellyydessä. Minusta tuntuu, että rakastaisin Jumalaa aivan yhtä paljon, vaikkei hän olisikaan näin suuri ja väkevä, kunhan hän olisi yhtä hyvä ja armelias. Me kaikki rakastamme Isää enemmänkin hänen olemuksensa takia kuin kunnioituksesta hänen häkellyttäviä ominaisuuksiaan kohtaan.

Tarkkaillessani Luoja-Poikia ja heidän alaisuudessaan toimivia hallintopersonallisuuksia, jotka niin uljaasti kamppailevat moninaisten ajallisten, avaruuden universumien kehittymiseen luontaisesti kuuluvien vaikeuksien kanssa, havaitsen tuntevani näitä universumien alempia valtiaita kohtaan suurta ja perinpohjaista kiintymystä. Minusta tuntuu loppujen lopuksi, että me kaikki -- maailmojen kuolevaiset mukaan lukien -- rakastamme Universaalista Isää ja kaikkia muita olentoja -- jumalallisia tai inhimillisiä --, koska huomaamme näiden persoonallisuuksien vilpittömästi rakastavan meitä. Rakastamisen kokemus on hyvin paljon suoraa reaktiota rakastetuksi tulemisen kokemukseen. Tietäessäni

[sivu 40]

Jumalan rakastavan minua minun tulisi jatkuvasti rakastaa häntä yli kaiken siinäkin tapauksessa, että hänet olisi riisuttu kaikista korkeimmuuden, perimmäisyyden ja absoluuttisuuden attribuuteistaan.

Isän osoittama rakkaus seuraa meitä nyt ja läpi ikuisten aikojen päättymättömän kehän. Pohdiskellessasi Jumalan rakastavaa olemusta on sitä kohtaan olemassa vain yksi järjellinen ja luonnollinen persoonallisuuden reaktio: Rakastat Luojaasi vieläkin enemmän; osoitat Jumalalle kiintymystä, joka on verrattavissa lapsen maiselle vanhemmalleen osoittamaan kiintymykseen. Sillä niin kuin isä,

todellinen isä, oikea isä, rakastaa lapsiaan, niin rakastaa Universaalinenkin Isä luotuja poikiaan ja tyttäriään ja etsii ikuisesti heidän parastaan.

Mutta Jumalan rakkaus on viisasta ja kaukonäköistä vanhemman kiintymystä. Jumalallinen rakkaus toimii liitossa jumalallisen viisauden ja Universaalisen Isän täydellisen olemuksen kaikkien muiden infiniittisten piirteiden kanssa. Jumala on rakkaus, mutta rakkaus ei ole Jumala. Jumalallisen rakkauden suurin ilmentymä kuolevaisia olentoja kohtaan on nähtävissä Ajatuksensuuntaajien lahjoittamisessa, mutta teille osoitettu Isän rakkauden suurin ilmentymä on nähtävissä hänen Poikansa Mikaelin lahjoittautumisessa silloin, kun hän eli maan päällä ihanteellisen hengellisen elämän. Sisimmässä oleva Suuntaaja tekee Jumalan kullekin ihmissielulle osoittamasta rakkaudesta henkilökohtaisen.

Ajoittain tunnen suorastaan kipua, kun minun on pakko kuvata taivaallisen Isän maailmankaikkeuden lapsiaan kohtaan tuntemaa jumalallista kiintymystä käyttämällä ihmisperäistä sanasymbolia *rakkaus*. Vaikka tämä termi toki vastaa ihmisen korkeinta käsitystä kuolevaisten keskinäisistä kunnioituksen ja omistautumisen suhteista, sitä käytetään kuitenkin tavan takaa kuvaamaan niin paljoa sellaista ihmissuhteisiin sisältyvää, joka on kauttaaltaan alhaista ja äärimmäisen sopimatonta tunnettavaksi millään sellaisella sanalla, jota käytetään myös osoittamaan elävän Jumalan verratonta kiintymystä universumiluotujaan kohtaan! Miten onnetonta, etten voi käyttää jotakin ylivertaista ja vain tähän tarkoitukseen varattua termiä, joka välittäisi ihmismielelle Paratiisin-Isän jumalallisen kiintymyksen oikean olemuksen ja ainutlaatuisen kauniin merkityksen.

Kun ihminen kadottaa näköpiiristään persoonallisen Jumalan rakkauden, Jumalan valtakunnasta tulee pelkästään hyvyyden valtakunta. Jumalallisen olemuksen infiniittisestä yhtenäisyydestä huolimatta rakkaus on hallitseva piirre Jumalan kaikissa persoonallisissa toimissa luotujansa kohtaan.

6. JUMALAN HYVYYS

Fyysisessä universumissa voimme nähdä jumalallisen kauneuden, älyn maailmassa voimme havaita ikuista totuutta, mutta Jumalan hyvyys on löydettävissä vain henkilökohtaisen uskonnollisen kokemuksen hengellisestä maailmasta. Oikealta olemukseltaan uskonto on uskosta johtuvaa luottamusta Jumalan hyvyteen. Filosofiassa Jumala voisi olla suuri ja absoluuttinen, jopa jollakin tavoin älyllinen ja persoonallinen, mutta uskonnossa Jumalan täytyy olla myös moraalinen; hänen täytyy olla hyvä. Ihminen saattaisi pelätä suurta Jumalaa, mutta vain hyvään Jumalaan hän kohdistaa luottamuksensa ja rakkautensa. Tämä Jumalan hyvyys on osa Jumalan persoonallisuutta, ja se paljastuu täysimääräisesti vasta Jumalan uskovien poikien henkilökohtaisessa uskonnollisessa kokemuksessa.

Uskonto antaa ymmärtää, että hengen supermaailma on tietoinen ihmisten maailman perustarpeista ja että se reagoi niihin. Kehityskontto voi ylittää eettisyyteen, mutta vasta ilmoitususkonnosta tulee aidosti ja hengellisesti moraalista. Sen ikivanhan käsityksen, jonka mukaan Jumala on majesteettisen moraalisuuden hallitseva Jumaluus, Jeesus nosti sille hellyyttävän koskettavalle vanhemman ja lapsen välisen suhteen intiimin perhemoraalin tasolle, jota hellempää ja kauniimpaa kuolevaisen kokemuksessa ei ole.

[sivu 41]

"Jumalan hyvyyden ylenpalttisuus johdattaa erehtyvän ihmisen katumukseen."
"Jokainen hyvä lahja ja jokainen täydellinen lahja tulee valkeuksien Isältä."
"Jumala on hyvä. Hän on ihmissielujen ikuinen turvapaikka." "Herra Jumala on armollinen ja laupias. Hän on pitkämielinen ja hyvyudessa ja totuudessa ylitsevuotava." "Koeta ja huomaa, että Herra on hyvä! Siunattu on ihminen, joka häneen luottaa." "Herra on laupias ja täynnänsä sääliväisyyttä. Hän on pelastuksen Jumala." "Hän parantaa sydämeltään murtuneet ja sitoo sielun saamat haavat. Hän on ihmisen kaikkivaltias hyväntekijä."

Vaikka käsitys Jumalasta kuninkaana ja tuomarina edistikin moraalin korkeaa tasoa ja loi ryhmästä lainkuuliaisen kansan, se jätti yksittäisen uskovaisen silti murheelliseen epävarmuuden tilaan, mitä tulee hänen asemaansa ajallisuudessa ja ikuisuudessa. Myöhemmät heprealaisprofeetat julistivat Jumalan Israelin Isäksi; Jeesuksen antaman ilmoituksen mukaan Jumala on joka ainoan ihmisolennon Isä.

Jeesuksen elämä valaisee transsendentaalisella tavalla kuolevaisten olentojen koko jumalakäsitystä. Epäitsekkyys kuuluu olennaisena osana vanhemman tuntemaan rakkauteen. Jumala ei rakasta *niinkuin* Isä, vaan *isänä*. Hän on maailmankaikkeuden jokaisen persoonallisuuden Paratiisissa oleva Isä.

Vanhurskaus antaa ymmärtää, että Jumala on maailmankaikkeuden moraalilain alkulähde. Totuus esittää Jumalan ilmoittajana, opettajana. Mutta rakkaus antaa ja kaipaa kiintymystä, etsii sellaista ymmärtävää kumppanuutta, joka vallitsee vanhemman ja lapsen välillä. Oikeamielisyys saattaa olla se, miten Jumala ajattelee, mutta rakkaus on se, miten isä asennoituu. Erheellinen olettaus, jonka mukaan Jumalan oikeudenmukaisuus olisi yhteen sovittamaton taivaallisen Isän epäitsekään rakkauden kanssa, antoi ymmärtää, että Jumaluuden olemuksesta puuttuisi yhtenäisyys, ja johti suoraa tietä sovitusopin kehittämiseen. Se taas on filosofinen hyökkäys sekä Jumalan yhtenäisyyttä että hänen vapaatahtoisuuttaan vastaan.

Rakastava taivaallinen Isä, jonka henki elää hänen maan päällä asuvissa lapsissaan, ei ole mikään jakautunut persoonallisuus -- toisaalta oikeuden, toisaalta armon personoituma. Mitään välittäjää ei myöskään tarvita, jotta pääsisi osalliseksi Isän suosioista tai anteeksiantamuksesta. Jumalallista vanhurskautta ei hallitse tiukka, hyvitystä vaativa oikeudenmukaisuus; Isä-Jumala nousee tuomari-Jumalan yläpuolelle.

Jumala ei koskaan ole vihainen, kostonhimoinen eikä kiukkuinen. On totta, että viisaus kyllä usein hillitsee hänen rakkauttaan, samalla kun oikeudenmukaisuus rajoittaa sitä, missä määrin hänen osoittamansa armon voi torjua. Hänen oikeamielisyyden rakkautensa ei voi olla ilmenemättä yhtäläisenä vihana syntiä kohtaan. Isä ei ole epäjohdonmukainen persoonallisuus. Jumalallinen yhtenäisyys on täydellistä. Paratiisin-Kolminaisuudessa vallitsee absoluuttinen yhtenäisyys Jumalan kanssa tasavertaisten persoonien ikuisesta yksilöllisyydestä huolimatta.

Jumala rakastaa synnintekijää ja *vihaa* syntiä; sellainen lausuma on filosofisesti tosi, mutta Jumala on transsendentti persoonallisuus, ja persoonat voivat rakastaa ja vihata vain muita persoonia. Synti ei ole persoona. Jumala rakastaa synnintekijää, sillä tämä on persoonallisuusrealiteetti (potentiaalisesti ikuinen), kun taas syntiä kohtaan Jumalalla ei ole mitään persoonallista asennetta, sillä

synti ei ole hengellinen realiteetti. Se ei ole persoonallinen. Sen vuoksi vain Jumalan oikeudenmukaisuus tiedostaa sen olemassaolon. Jumalan tuntema rakkaus pelastaa synnintekijän. Jumalan laki hävittää synnin. Tämä jumalalliseen olemukseen kuuluva asenne näyttäisi muuttuvan, jos synnintekijä lopulta samastuisi kokonaan syntiin, sillä tavoin kuin sama kuolevainen mieli saattaa samastua täysin myös hänessä elävään henki-Suuntaajaan. Tällainen syntiin samastunut kuolevainen muuttuisi silloin luonteeltaan kokonaan epähengelliseksi (ja sen vuoksi persoonaltaan epätodelliseksi) ja kokisi olemassaolonsa lopullisen lopettamisen. Epätodellisuus, tai edes luodun olemuksen epätäydellisyys, ei voi iänkaiken olla olemassa yhä todellisemmaksi käyvässä ja yhä hengellisemmäksi muuttuvassa maailmankaikkeudessa.

[sivu 42]

Kun Jumala kääntää kasvonsa persoonallisuuden maailman puoleen, hänet havaitaan rakastavaksi persoonaksi, kun hän kääntää kasvonsa hengellisen maailman puoleen, hän on persoonallinen rakkaus; uskonnollisessa kokemuksessa hän on kumpaakin. Rakkaus tunnistaa sen, mikä on Jumalan tahtomaailmasta peräisin oleva tahto. Jumalallisen vapaatahtoisuuden pohjalla -- universaalisen rakastamisalttiuden, armon osoittamisen, kärsivällisyyden julkituomisen ja anteeksiannon jakamisen pohjalla -- on Jumalan hyvyys.

7. JUMALALLINEN TOTUUS JA KAUNEUS

Kaikki finiittinen tieto ja luodun olennon ymmärrys on *suhteellista*. Informaatio ja tieto, jopa korkeallakin olevista lähteistä kerätty, on vain suhteellisen täydellistä, paikallisessa mielessä täsmällistä ja henkilökohtaisessa mielessä totta.

Fyysiset tosiasiat ovat melko yhdenmukaisia, mutta totuus on maailmankaikkeuden filosofiassa elävä ja joustava tekijä. Kehittyvät persoonallisuudet ovat kommunikaatioissaan vain osittain viisaita ja vain suhteellisen totuudellisia. He voivat olla varmoja vain siihen saakka, mihin heidän henkilökohtainen kokemuksensa ulottuu. Se, mikä saattaa olla

näennäisesti täysin totta yhdessä paikassa, onkin kenties vain suhteellisen totta jollakin toisella luomakunnan lohkokolla.

Jumalallinen totuus, lopullinen totuus, on yhdenmukainen ja universaalinen. Mutta hengellisiä olevaisia käsittelevä kertomus, sellaisena kuin erilaisilta sfääreiltä peräisin olevat monilukuiset yksilöt sen kertovat, saattaa juuri tästä tiedon täysimääräisyyden ja henkilökohtaisen kokemuksen tyhjentävyyden kuin myös tämän kokemuksen keston ja laajuuden suhteellisuudesta johtuen toisinaan yksityiskohtiensa osalta vaihdella. Vaikka Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen lait ja säädökset, ajatukset ja asenteet ovat ikuisesti, infiniittisesti ja universaalisesti tosia, samalla niiden soveltaminen ja sovittaminen itse kuhunkin universumiin, järjestelmään, maailmaan ja luotuun älylliseen olentoon ovat mukautettuja Luoja-Poikien suunnitelmiin ja menetelmiin näiden toimiessa kukin omassa universumissaan, samoin kuin ne ovat sopusoinnussa Äärettömän Hengen ja kaikkien muiden liitännäisten taivaallisten persoonallisuuksien paikallisten suunnitelmien ja menettelytapojen kanssa.

Materialismin valheellinen tiede tuomitsisi kuolevaisen ihmisen universumin lainsuojattomaksi. Sellainen osittainen tieto on potentiaalisesti pahaa. Se on tietoa, joka koostuu sekä hyvästä että pahasta. Totuus on kaunis, sillä se on sekä täydellinen että symmetrinen. Totuutta etsiessään ihminen tavoittelee sitä, mikä on jumalallisesti todellista.

Filosofit tekevät karkeimmat virheensä eksyessään sille petolliselle maaperälle, jota abstraktio edustaa -- tapa kohdistaa huomio todellisuuden yhteen ainoaan aspektiin ja sen jälkeen julistaa sellainen yksittäinen aspekti koko totuudeksi. Viisas filosofi etsii aina sitä luovaa suunnitelmaa, joka on kaikkien universumi-ilmiöitten takana ja joka on olemassa niitä ennen. Luojan ajatus käy poikkeuksetta luovan teon edellä.

Älyllinen itsetajunta voi löytää totuuden kauneuden, sen hengellisen laatumääreen, ei pelkästään sen käsitteiden filosofisen johdonmukaisuuden avulla, vaan luotettavammin ja vakaammin aina läsnä olevan Totuuden Hengen antaman erehtymättömän vastakaiun avulla. Onnellisuus seuraa totuuden tunnistamisesta, koska totuuden mukaan voidaan *toimia*; se voidaan elää. Pettymys ja murhe ovat erheen seuralaisia, sillä koska se ei ole realiteetti, sitä ei myöskään voi toteuttaa kokemuksessa. Jumalallisen totuuden tuntee parhaiten siitä, että siinä on

hengellinen tuntu.

Ikuinen kaipuu kohdistuu yhdistymiseen, jumalalliseen yhtenäisyyteen. Kaukaisuuksiin ulottuva fyysinen maailmankaikkeus yhdentyy Paratiisin Saarella. Älyllinen maailmankaikkeus yhdentyy mielen Jumalassa -- Myötätöimijassa. Hengellinen maailmankaikkeus yhdentyy Iankaikkisen Pojan persoonallisuudessa. Mutta ajallisuuden ja avaruuden yksittäinen kuolevainen

[sivu 43]

yhdentyy Jumala Isässä sen suoran keskinäissuhteen kautta, joka vallitsee ihmisessä elävän Ajatuksensuuntaajan ja Universaalisen Isän välillä. Ihmisen Suuntaaja on Jumalan osanen, ja se etsii ikuisesti jumalallista yhdistymistä; se yhdentyy Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen Paratiisijumaluudessa ja sen kanssa.

Korkeimman kauneuden havaitseminen on todellisuuden löytämistä ja yhdentämistä: Havaita ikuisen totuuden sisältyvä jumalallinen hyvyys -- se on äärimmäistä kauneutta. Jopa ihmisperäisen taiteen viehätysvoima koostuu sen yhtenäisyyden harmoniasta.

Heprealaiden uskonnon suurin virhe oli siinä, ettei se kyennyt yhdistämään Jumalan hyvyttä tieteen tosiasiapohjaisiin totuuksiin eikä taiteen vetoavaan kauneuteen. Kun sivistys eteni ja uskonto jatkuvasti seurasi samaa epäviisasta Jumalan hyvyyden ylikorostamisen kurssia, joka merkitsi totuuden suhteellista poissulkemista ja kauneuden laiminlyömistä, tietäntyyppisille ihmisille kehittyi alati voimistuva pyrkimys kääntää selkäänsä abstraktiolle ja yhteydestään irrotetulle käsitykselle hyvyydestä. Nykypäivien uskonnon ylikorostunut ja irrallinen moraalisuus, joka ei kykene saamaan osakseen monienkaan kahdennenkymmenennen vuosisadan ihmisten antaumusta ja lojaalisuutta, palautuisi arvoonsa, jos se moraalisten käskyjensä lisäksi omistaisi yhtäläistä huomiota tieteen, filosofian ja hengellisen kokemuksen totuuksille sekä fyysisen luomakunnan kauneudelle, älyllisen osaamisen lumovoimalle ja suuruudelle, joka tulee esille aidon siveellisen rohkeuden saavuttamisessa.

Kuluvan aikakauden uskonnollinen haaste kohdistuu niihin kaukonäköisiin ja eteenpäin katsoviin miehiin ja naisiin, jotka omaavat hengellistä ymmärrystä ja uskaltavat rakentaa uuden ja kiehtovan elämisen filosofian laajentuneista ja erinomaisen yhdentyneistä, nykyaikaisista kosmisen totuuden, universumin kauneuden ja jumalallisen hyvyyden käsityksistä. Sellainen uusi ja oikeamielinen moraalinäkemys on vetoava kaikkeen siihen, mikä ihmismielessä on hyvää, ja on oleva haasteena sille, mikä ihmissielussa on parasta. Totuus, kauneus ja hyvyys ovat jumalallisia realiteetteja, ja kun ihminen nousee ylemmäs hengellisen elämän portaakkoa, nämä Iankaikkisen yliveritiset ominaisuudet käyvät yhä koordinoitummiksi ja yhtenäisemmiksi Jumalassa, joka on rakkaus.

Kaikki totuus -- aineellinen, filosofinen tai hengellinen -- on sekä kaunista että hyvää. Kaikki todellinen kauneus -- materiaalinen taide tai hengellinen symmetria -- on sekä totuudellista että hyvää. Kaikki aito hyvyys -- olkoon se henkilökohtaista moraalisuutta, yhteiskunnallista tasapuolisuutta tai jumalallista huolenpitoa -- on yhtäläisen todellista ja kaunista. Terveys, mielenterveys ja onnellisuus ovat totuuden, kauneuden ja hyvyyden yhdentymiä, siten kuin ne sekoittuvat ihmisen kokemuksessa. Sellaiset aikaansaapaisen elämän tasot syntyvät energiajärjestelmien, ideajärjestelmien ja henkijärjestelmien yhdistymisestä.

Totuus on koossapitävää, kauneus vetoavaa, hyvyys vakauttavaa. Ja kun nämä todelliseen olevaisuuteen kuuluvat arvot koordinoituvat persoonallisuuskokemuksessa, tuloksena on sellaista ylevää rakkautta, jolle viisaus antaa puitteet ja jota kuuliaisuus kvalifioi. Koko universumiopetuksen todellinen tarkoitus on saada aikaan maailmojen yksittäisen lapsen entistä parempi koordinoituminen hänen laajenevaan kokemukseensa kuuluviin avarampiin realiteetteihin. Todellisuus on finiittistä inhimillisellä tasolla, se on infiniittistä ja ikuista korkeammilla ja jumalallisilla tasoilla.

[Esittänyt Uversan Päivien Muinaisten antamin valtuuksin toimiva Jumalallinen Neuvonantaja.]